

«Человѣче, койго и да си; земи подъ грыжѣтъ си чедото ми и *промысли* за него. То е чедо, което азъ обичамъ, но което за сега нужно е да го отхрани другъ, а не азъ; има причини непрѣодолимы! Вжтрѣ въ повывѣжѣтъ му ще намѣришь пары; постарай ся съ тѣхъ да му купишь каквото му трѣба. Ако си сиромахъ употреби ги за потрѣбѣтъ си и не прѣставай да пригодавашъ за чедото ми, и да го вардишь като гледицѣтъ на окоото си. Ако го кръстишь, да му туришь име Елеонора, много обичамъ това име. Земи още подъ твоѣ власть двѣ мѣнителници: едната отъ 250 лиры, а другата отъ 150. Да дойдешъ слѣдъ десеть дена на Галатѣ, вжтрѣ въ Хайверо-ханъ въ заведеніето подъ 34 брой. Да ги прѣставишь на първыйтъ человекъ когото ще видишь вжтрѣ. И ще ти ся осребрятъ. Съ тѣхъ пары да купишь едни кѣщи, или ако кѣщи имашъ, купи друго нѣщо каквото имашъ. Да идвашъ пакъ на всякой пръвъ день на новъ мѣсецъ въ истото заведение, да прѣдавашъ записѣтъ **ПРОМЫСЛЪ** и ще земашь по 10 лиры. Ето порѣчкытъ ми. Въ име Божіе, гледай да ги исполнишь и бѣди увѣренъ че въ всякъ твоѣ нуждѣ ще ся прѣдставя *сила мышца* да тя защищава.» „Промыслъ“

Александра неможе да свърши послѣднитѣ тѣзи редове безъ умиленіе, слъзи подмѣтихъ очитѣ ѣ; вдовицата Фанни плачеше; бабата и тя осѣщаше ланитытъ си исквасены съ слъзы.

На онзи часъ Александра рече:

— Майко! Имало нѣкой си въздрасналъ на прозорецѣтъ та ны изнигаль. Видѣхъ сѣнкѣтъ на лицето му сега като ся дръпна.

— Да видимъ, каза вдовицата Фанни.

Но когато вдовицата Фанни отвори цѣклинты на прозорецѣтъ и ся наведе да види на пѣтытъ, нѣмаше вече никой. Всячко бѣше тихо; и женытъ като дойдохъ въ себе си отъ радостѣтъ и отъ смѣиваніето, обърнухъ всячкото си вниманіе връзъ дѣцата да имъ пригодавать.

Край на първѣтъ часть.